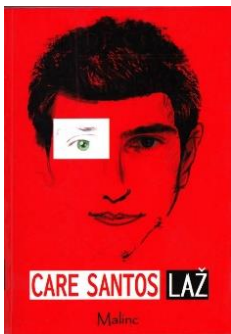

Santos, C.: Laž

Xenia je radovedna najstnica in uspešna dijakinja, ki sanja o študiju medicine, a v zadnjem času je šola ne zanima preveč, saj se zaljubi v fanta, ki ga je spoznala preko spleta. Ker bi ga rada spoznala tudi v živo, se odloči, da ga bo poiskala. Izkaže se, da je vse, kar ji je povedal o sebi, laž. Celo ime in fotografija, ki ji jo je poslal, nista prava. Ko vse skupaj prizna staršem in na fanta skuša pozabiti, po pošti prejme pošiljko, ki je bila odposlana iz zapora za mladoletnike in razkrije fantovo pravo identiteto.

Si kdaj pomislila, koliko ljudi je v tvojem življenju zares pomembnih? Govorim o osebah, zaradi katerih si se spremenila. Malo jih je.

Moje osebe so: Ben. Brez njega bi morda umrl od lakote. Ali od gnusa in umazanije. Ali žalosti. Brez njega ne bi bil, kar sem ...

Ti. Brez tebe nikoli ne bi odkril vsega tega, kar teče po meni. Odkar vem, da obstajaš, je svet drugačen in boljši. Zaradi tebe ima prihodnost smisel.

Santos, C.: Resnica

Neposredno nadaljevanje zgodbe o Ericu in Xenii. Po obnovitvi procesa Erika izpustijo iz zapora in mora se vključiti v normalno življenje. Ve, kaj mora narediti, a vse bolj ugotavlja, da je v očeh družbe le kriminallec, s katerim noče nihče nič imeti. Ko išče službo, ga zavračajo, v stanovanje, ki mu ga je zapustil Ben, se je vselil eden Benovih pajdašev

Sedemdeset evrov. Vse moje premoženje. En moder in en oranžen bankovec. Modrega sem imel pri sebi, ko so me aretirali. Oranžnega mi je posodila Laura. »Če potrebuješ več, me pokliči,« mi je rekla. Pokimal sem, čeprav tega nisem nameraval storiti. Denarja si nisem hotel sposojati. Hotel sem ga zaslužiti sam, dokazati, da to zmorem. Da sem sposoben živeti lastno življenje.

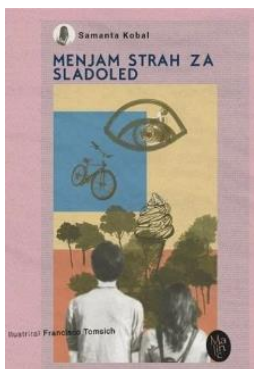
Johnsberg, B.: Drobna iskrica

Po ločitvi staršev Cate živi z mamo in njenim novim partnerjem Samom, vsakih štirinajst dni pa konec tedna preživi z očetom. Ti konci tedna so vedno nekaj neobičajnega, saj želi oče hčerki vsakič pripraviti nepozabno doživetje. Vse je čisto v redu, dokler mamin novi partner Sam ne dobi ponudbe za novo službo v tujini. Za mamo je samoumevno, da gresta z njim tudi ona in Cate. Cate je pred težko dilemo: oba starša ima, vendar mora izbrati med njima, spor med bivšima zakoncema pa se spremeni v boj na sodišču.

Včasih se mi zdi, da ljubezen ni dovolj. Čeprav sem stara samo trinajst let, sem spoznala, da ljubezen ni nujno to, kar naj bi bila. Vem, da lahko prinaša bolečino, uniči življenja, popači ljudi v prikazni, ki se hitro sprevržejo v pošasti. V določenih pogledih bi bili brez nje na boljšem. ... Lahko bi se reklo, da ta zgodba govori o tem.

Kobal, S.: Menjam strah za sladoled

Še en roman, tokrat mladinski, ki se dogaja na Goriškem. Srednješolec Tomaž živi običajno življenje najstnika – šola in popoldansko druženje s prijatelji. S prihodom nove sosedice in tudi sošolke Terese, pa se mu svet zamaje, saj ga duhovito dekle, hči Slovenca in Italijanke, čisto prevzame. Stvari se zapletejo, ko začnejo Teresi groziti. Tomaž je kar naenkrat prisiljen razmišljati o nacionalni nestrpnosti, nasilju ter o tem, kako naj se otrese strahu in Teresi pomaga.

Zakaj se tudi ti ne zaženeš v te izmečke in pomagaš Teresi? Razmišljam in mi gre na jok. Saj bi, pa ne morem. Kar ne gre, tam stojim, kot trdno zabiti pilot za stotonski most. Rad bi pomagal, a ne gre. Ne premaknem se. Nimam poguma. Fertik in basta!

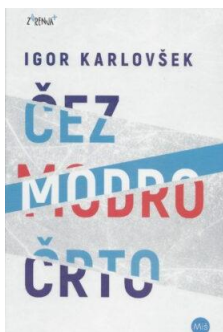
Moškrič, M.: Sanje o belem Štrpedu

Zgodbo pripovedujejo 4 mladi: Šona (Sonja) in Olmo, zaljubljen par, ki komajda premaguje težave, ter Saba in Sine (Siniša). Skozi njihove pripovedi nam roman izriše življenje v mestu, ki ga obvladujejo napetosti med industrijskim, delavskim predelom, poimenovanemu Cona, in bogataškim Zelenim gajem. Sine, Šona in Olmo so prijatelji od malih nog. Živijo v Coni ter so priča postopnemu propadu tega dela mesta. Kot otroci so znani razgrajči, a se v najstniških letih umirijo. Dogajanje se zaplete, ko se mora Šola skupaj z mamo in njenim novim partnerjem preseliti v bogataški del mesta.

Prej sem živela v Coni, v enem tistih starih blokov v južnem predmestju, poleg starega industrijskega središča, ki so jih zgradili za delavce. Včasih je bil tam cel kup tovarn, obratov, delavnic in tovarna železniška postaja. Še pred mojim rojstvom je bilo to največje industrijsko središče v deželi in naselje, ki je bilo zraven, je bilo pravo malo mesto ... Ko sem se rodila, je bilo veliko stvari že zaprtih, ljudje so ostajali brez služb. A kljub vsemu, stara Cona je bila naš rajski vrt. Noben smrad, umazanija in umazanija niso pokvarili naših podvigov, načrtov in potegavščin. Bili smo trije: Sine, Olmo in jaz. Nerazdružljivi in nepremagljivi.

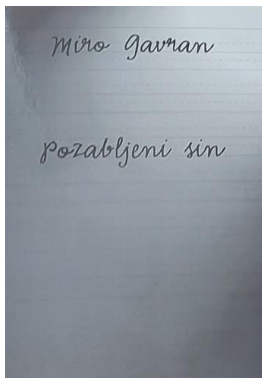
Karlovšek, I.: Čez modro črto

Življenje Urške in njenega mlajšega brata se zaplete, ko se starša ločita. Skupaj z mlajšim bratom sta postavljena pred dejstvo, da se bosta morala odseliti z mamo iz Celja v Črnomelj, zapustiti šolo in prijatelje ter trening hokeja. Po drugi strani pa si ne želita živeti z očetom, ki je precej neodgovoren. Urška se uporniško postavi zase in skuša uveljaviti svojo voljo. Išče možnosti, kako bi lahko ostala v Celju in nadaljevala s treningom.

Ta slačilnica, kjer je včasih bruhala od bolečin in kjer so jo tu pa tam dvignili na ramena in jo nosili naokoli, ker je izvedla nekaj uspešnih akcij, je bila njena sreča, njen pravi dom. Kraj, kjer je našla samo sebe. Kraj, ki ga je mama dokončno odpisala, ker se je zaljubila v nekaj drugega, v nekoga drugega, pobegnila od očeta, ki je imel morda tudi že drugo žensko... Ta dvorana in ta slačilnica sta jo izpilili in ji dali ostrino in trmo.

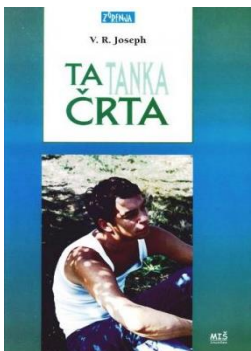
Gavran, M.: Pozabljeni sin

Zgodba kratkega romana, ki je napisan v obliki dnevnika, govori o duševno zaostalemu fantu dvajsetih let. Ko se po petnajstih letih, ki jih je preživel v posebnem zavodu in tam prišel do poklicne izobrazbe, vrne domov, se prične njegova osebna drama. Spozna mlajšega brata in sestro, ki zanj sploh nista vedela, ter se po svojih najboljših močeh trudi, da bi ustregel očetu in mami.

V ta zvezek si bom zapisoval, kakor mi je naročila vzgojiteljica Ana. Vsak dan zapiši vse, kar se dogaja, je rekla. Jaz sem jokal, ona pa je rekla, da se bova morda nekega dne spet videla. Rekel sem, zelo bom srečen, če vas bom spet videl, ona pa je rekla, zdaj boš srečnejši, s svojimi starši boš in z bratom in sestro.

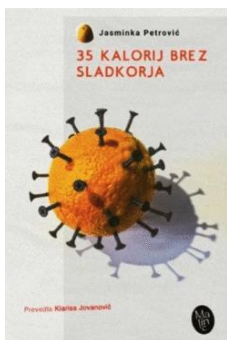
Joseph, V.: Ta tanka črta

Kane povzroči prometno nesrečo. V deževnem večeru, ko prizadet in vznemirjen odvihra od punce, ki jo zaloti s svojim prijateljem, zbije otroka. Prestrašen pobegne s kraja nesreče in se zateče v gore, ki jih dobro pozna. Tu sreča Cliffa, izkušenega lovca. Spoprijateljita se in nekaj dni skupaj bivata v lovski koči. Kane si ne upa Cliffu priznati, zakaj se sam potika po gozdu. A po enem tednu nastopi čas povratka v dolino.

Dva dni. Dva dni je minilo od nesreče. Samo dva? Zdi se, kot bi bil v goščavi že tedne. Do zdaj so otrokovi starši že opravili priprave za pogreb. Policija bo začela poizvedovati. Mogoče so našli avto. Lahko je že vse na televizijskih poročilih. Če bo mama videla avto, ga bo prepoznala, se prestrašila in poklicala policijo.

Jovanović, K.: 35 kalorij brez sladkorja

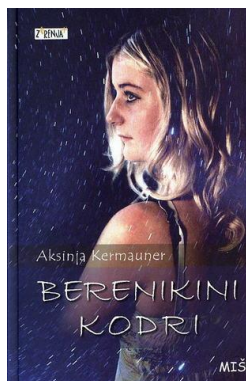

Zadržana in skrivnostna Tara in vesela, hrupna in spontana Jovana sta novi sošolki. Med zimskimi počitnicami teden dni preživita skupaj, na deželi. Jovana vidi počitnice kot odlično priložnost, da se res dobro spoznata. A kmalu se izkaže, da se Tara na trenutke nenavadno obnaša, predvsem pa Jovana ne more razumeti njene obsedenosti s hrano in izgledom, ki v kmečkem okolju še bolj bije v oči. Vzporedno z osnovno zgodbo spoznamo tudi zgodbo o dveh sestrah, starejša trpi za anoreksijo, ki prebirata zgodbo o Tari, torej pričujočo knjigo. Oba pripovedna toka se na koncu prepleteta in združita.

»Beograjkanki, dobrodošli! Že vidim, da se bo treba vrteti med lonci. Poglej ju, kako sta blede in suhi!« Tara je pomislila, da bi bilo najbolje, da se takoj vrne domov. Jovanina teta ji sploh ni bila všeč. Bila je preveč odrezava in hrupna, njen videz pa ...

Na Jovanin obraz je legla senca nezadovoljstva. Pred teto in stricem se je skoraj požrla od sramu. Verjetno se sprašujeta, kakšno tepko je pripeljala v hišo. »Tara je zares čudna ... in naporna,« je razmišljala. Napako sem naredila, ker sem jo povabila sem. Mislim, da nobenemu ni všeč.«

Kermauner, A.: Berenikini kodri

Anina je dijakinja prvega letnika; posledica njenega albinizma so njeni prekrasni svetli lasje, a tudi okvarjen vid. Od preveč zaščitniške mame se iz idilične vasi preseli k dedu v mesto, kjer jo potegne v začarani krog zabav, alkohola, prve ljubezni. Sreča Nika, sina bogatih staršev, ki je poln cinizma in prezira, na robu kriminala in mamil. S prijatelji stavi, da bo osvojil Anino.

»Fak of, Nik! Nikoli več se mi ne približaj, jasno! « Verjetno kričim, ne vem. Tale glasna muzika mi gre na živce. Vse se ustavi, celo glasba, in občutek imam, da nekakšne blede ploskve, obrazi? zrejo vame. Nenadoma je ob meni Tina. »Ej, človek, zdaj si pa res preterala. Si se napila, ali kaj? Nika ne moreš kar tako skenslat«...

Sivec, I.: Pege na soncu

V knjigi Pege na soncu prebiramo avtentičen Žanov in Sarin dnevnik. Oba živita v rejniški družini; Žan je v rejniško družino prišel že kot dojenček, Sara je v rejništvu pristala skupaj z mlajšima bratom in sestro. Oba se soočata s težkimi razmerami in oba pišeta dnevnik. Spoznata se na počitnicah ob morju in se zaljubita.

»Ugotavljam, da bi me te tvoje sence, te tvoje pege, rade povsem polastile, vzele za svoje, prevladale nad drugim. Vse preveč si ljubosumen, vse preveč si še nedorasel, vse preveč si nebogljen. Vem, da je zato veliko krivo tvoje rejništvo. Morda zato tako razmišljam, ker sem več kot sedem let tudi sama preživela v kletki kot pes. Sedem let sem životarila brez ljubezni, sedem let sem vegetirala brez upanja.

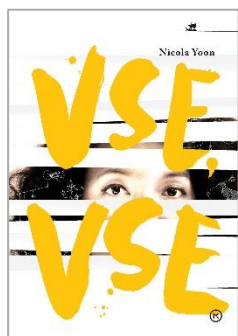
Kastelec, B.: A prideš? Ko se ti poletje obrne na glavo

Eneja, Lan in njuna družba so animatorji na oratoriju na Bledu. Dejavnosti na oratoriju so pestre – od modelarskih delavnic do izdelovanja nakita, glasbena in pevka delavnica, pisanje z gosjimi peresi ... Zato imajo s pripravo in načrtovanjem precej dela in odgovornosti, a obenem so veseli, da bodo lahko cele dneve preživeli skupaj.

V nekaj minutah so se od vsepovsod vsuli animatorji; drug ob drugem so se zvrstila kolesa na parkirišču, slišalo se je glasno klicanje, sledili so si prijateljski objemi najstnic, kaplan je fantom pomolil pest v pozdrav, nahrbtniki in torbe so se nagomilili v pevski sobi. Animatorji so se razvrstili na svoja mesta in v župnišče so se začeli stekati otroci v spremstvu staršev.

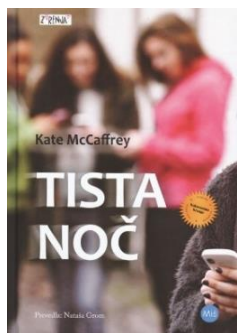
Yoon, N.: Vse, vse

17-letna Madeline ima hudo obliko bolezni, zaradi katere ima imunski sistem tako slab, da je že celo življenje zaprta v hiši. Ob njej sta le njena mama, ki je zdravnica, ter pomočnica Carla, ki Madeline pomaga opraviti vse dnevne zdravniške preglede in teste. Madeline potrpežljivo prenaša svojo usodo, a ko se v sosednjo hišo preseli Olly, fant njenih let, ki ji postaja vedno bolj všeč, si zaželi normalnega življenja.

»Tako, zdaj me pa poslušaj,« reče Carla. »Brez dotikanja. Ti boš na svoji strani sobe, on bo na svoji. Njemu sem to že povedala. Jasno? V zimskem vrtu te čaka. Razkužen. Dvajset minut ti dam, nič več.«

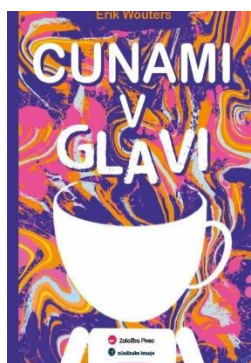
McCaffrey, K.: Tista noč

Jasmine leto dni po črnem dogodku v blogu opisuje takratno dogajanje v noči, ko je domača zabava ušla izpod nadzora, posledice pa so kruto zaznamovale usode nekaterih dijakov, ki so bili tam. Tudi sama je bila ena glavnih udeleženk dogajanja in tudi ona je, tako kot Annie in Jack, njena najboljša prijateljica, morala za takratna dejanja plačati visoko ceno.

Dobrodošli na mojem blogu. V njem so priznanje o aferi Greenhead in dejstva o tem, kako je dejansko, zares, v resnici biti dekle ...

Wouters, E.: Cunami v glavi

Dan je avtist. Svet doživlja drugače kot ostali, zato se vsak dan srečuje z različnimi težavami. Skozi knjigo spoznamo Danovo doživljanje sveta ter njegovo razmišljanje, saj večinoma sam pripoveduje svojo zgodbo.

Že dolgo vem, da imam avtizem. Včasih sem mislil, da ti lahko avtizem odstranijo. Tako kot ti izpulijo gnil zob ali operirajo vnet slepič. Lahko mi verjamete, da ne gre. Odpade. In tako sva z avtizmom postala prijatelja. So dnevi, ko se razumeva boljše, in so dnevi, ko se razumeva slabše. Včasih sem se veliko bal in takrat sem se zaprl. Vase in v omaro. Ves čas pa sem veliko opazoval in se vsega naučil. Tudi jezika.

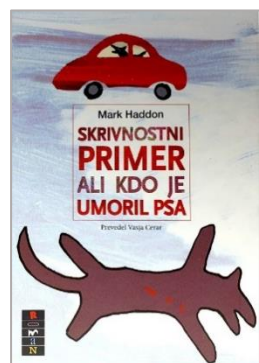
Wild, E.: Bratovska skrivnost

Enajstletnemu Joeriju se življenje spremeni čez noč. Starši ga najprej odpeljejo na počitnice k babici, potem pa v novo hišo, nov kraj, novo šolo, njegov starejši brat Stefan neznano kam izgine. Stefan pa ne izgine samo v resnici, marveč tudi iz spominov in pogovorov v njuni družini. Kaj se je zgodilo z bratom? Kako ga lahko najde?

»Poslušaj, Joeri. Če bi res rad vedel, kaj se je zgodilo, potem boš to tudi odkril. Ampak zavedaj se, kaj počneš. Ne boš je odnesel brez praske.« Zazrla se je v mojo supergo. »En čevelj si že izgubil.« Prijela me je za roko in mi pomagala na nogo. Mogoče boš potem izgubil še kaj več kot to.«

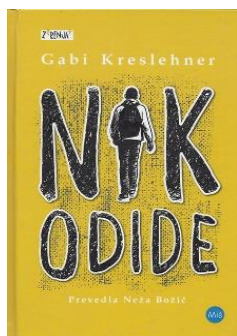
Haddon, M.: Skrivnostni primer ali kdo je umoril psa

Christopher je star 15 let. Je avtist. Noče se pogovarjati z drugimi ljudmi, ne prenese, da se ga kdo dotika, kadar je jezen, renči, nikoli se ne smeji. Zna pa naštetati vse države sveta in njihova glavna mesta, matematiko obvlada, ker je logična in on pa ima odličen spomin. Ko nekega večera na sosedovem dvorišču najde umorjenega psa, se odloči odkriti, kdo je morilec in o tem napisati detektivski roman.

Spulil sem vile iz psa, ga dvignil v naročje in objel okoli vratu: Iz lukenj od vil mu je tekla kri. Rad imam pse. Vedno vem, kaj si mislijo. Pes ima štiri razpoloženja. Vesel, žalosten, jezen in pozoren. Psi so tudi zelo zvesti in nikoli ne lažejo, ker ne znajo govoriti.

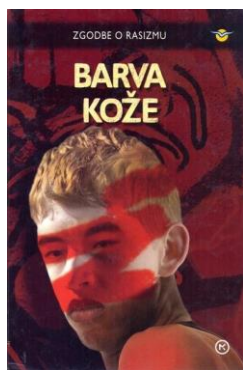
Kreslehner, G.: Nik odide

Nik je tipičen izobčenec: tih, sramežljiv, neprilagodljiv in dober učenec. Drži se sam zase in v razredu postane tarča posmeha največjih frajerjev. Nekega dne učitelj prosi Nika, da pomaga najlepši sošolki Mili pri matematiki. Mila sčasoma spremeni odnos do Nika. Ustrahovanje in poniževanje sošolcev pa se le še stopnjuje. Kaj storiti, ko vsi gledajo stran in ne ukrepajo? Stvari gredo predaleč in Nik se v nekem trenutku postavi zase...

Stresel je z glavo, se zazrl v svoje nohte in pomislil, kako je bil pred nekaj tedni ponosen na svojo spontano idejo. Na tisto bedno spontano idejo, da Milo in Nika poveže z učenjem. Bil je prepričan, da bo tako ubil dve muhi na en mah. Po eni strani bo Mila dobila pozitivno oceno, po drugi bo kot članica razvpite družine poskrbela, da ta neha trpinčiti Nika. Toda načrt se je povsem izjalovil. Pavliču je nekaj trenutkov šlo na jok.

Barva kože: zgodbe o rasizmu

Zbirka kratkih zgodb enajstih različnih avtorjev in avtoric obravnava tematiko rasizma v življenju mladih. Od Londona, Avstralije in Jamajke do smetišč Brazilijske, negativni predsodki močno vplivajo na življenja ljudi. V zgodbah dobimo nazoren vpogled v čustvene stiske mladih, ki zaradi »napačne« barve kože v svojem okolju doživljajo diskriminacijo.

Videl sem rasizem v številnih oblikah – kričanje rasistov, ki so po ulicah nosili table in delili letake; negodovanje starke v vrsti pred avtobusom, ker so bili otroci pred njo temnopolti; osupljivo rasistična pripomba sorodnika na družinskem srečanju, čeprav sem zanj mislil, da je ugleden človek...

Alexie, S.: Absolutno resnični dnevnik Indijanca

Najstniki imajo pogosto precej težav sami s sabo, a za Juniorja, pripovedovalca zgodbe, ki živi v revnem, zapuščenem indijanskem rezervatu, skupaj z na pol zapitimi starši, nesamozavestno sestro, babico in podivjanim prijateljem, je življenje prava nočna mora. A nekega dne se upre usodi vegetiranja v rezervatu in se vpiše v »belsko« srednjo šolo. Tam vladajo popolnoma drugačne razmere, mularija ni lačna, po šoli trenirajo košarko, njihovi straši ne popivajo in se ne pretepajo. In čeprav se povsod počuti kot tujec, kmalu ugotovi, da je svet razdeljen »samo na dve plemeni: ljudi, ki so kreteni, in ljudi, ki niso.«

Zoprno je biti ubog in zoprno je imeti občutek, da ti je nekako čisto prav, da si ubog. Začneš kar verjeti, da si ubog zato, ker si neumen in grd. In potem začneš verjeti, da si neumen in grd zato, ker si Indijanec.

Mierswa, A.: Instagramerka

Ko se zaradi ločitve staršev Isabelle zamajejo tla pod nogami, najde sorodno dušo v Kim, novi sošolki, ki živi le za svojo instagramsko podobo. Kim jo prepriča, da potrebuje novo telo, drugo družbo, podobo drzne mrhe in seveda nov Instagram profil. Isabelle ji sledi, dokler stvari ne postanejo nevarne in dokler ne ugotovi, da je Kim pravzaprav nima za prijateljico.

Kim je ocenila, da je moj Instagram profil beden in bolj, ko sem premišljevala o tem, koliko bolj beden se je zdel tudi meni. Zato sem odprla nov profil: @Easy-4ever ... Potem mi je pokazala, kako se obdelujejo fotografije. Na mobiju je imela več aplikacij, s katerimi je lahko dejansko čarala. Fotografijo Miss Piggy lahko z malo napora spremeniš v seksi Miss Arizone.

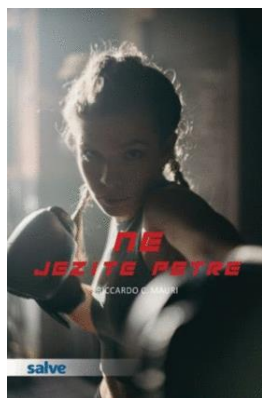
Villadsen, L.: Kvantni skok

Astrid in Cecile sta sestri. Starejša Cecile je tik pred maturo, a se že nekaj let spopada s tesnobo in depresijo. Astrid ji je v močno oporo, starši pričakujejo, da je Cecile vedno na voljo, ko jo ta potrebuje. Astrid, ki je običajna in družabna najstnica, čuti, da jo skrb za sestro vse bolj izčrpava. Želi si običajnega najstništva, druženja s prijatelji, zmenkov...

Slaba vest se pojavi kot brca v trebuh. Nihče ni kriv, da je sestra bolna. Vsi smo ujetniki, in mami si želi le, da bi bila Cecile varna. Ima me, da bi vprašala, ali je je z njo vse v redu, ali naj pridem domov. Potem pa se mi Kristoffer nasmehne in telefon mi zdrsne v torbico. Pri njem bom ostala.

Mauri, R.: Ne jezite Petre

Petra je vase zaprta gimnazijka, na skrivaj zaljubljena sošolca Tommasa. Odkar ju je zapustila mama, živi sama z očetom. Mame se le bežno spominja in z očetom živita precej dolgočasno in osamljeno življenje. Po tem, ko se Tommaso na njen rojstni dan grdo ponorčuje iz nje, se ji sesuje svet. Ko naslednji dan tava po mestu, po naključju naleti na boksarski klub. Trenerka jo opazi in povabi naprej. Čeprav jo Petra najprej zavrne, si kasneje premisli.

Petra negotovo prestopi prag dvorane. Počuti se kakor nepovabljen gost v tujem domu. Za trenutek postane pred sprejemnim pultom, kjer ni nikogar, in razmišlja kakor nekaj dni prej, ali bi se obrnila in odšla. Čaka, da jo kdo opazi.

Kermauner, A. in Vogrinec, S.: Orfejeva lira /Rastem s knjigo 2025 /

Gimnazijka Evi se namesto baleta odloči za trening karateja, ki ji pomaga, da se iz poslušnega, pokornega pa tudi precej razvajenega dekleta prelevi v odločno, samozavestno osebo. Po odhodu staršev v Avstrijo se preseli k babici in dedku in čeprav vajena razkošja, sprejme bolj skromno življenje. Ob babici, ki je še vedno aktivna arheologinja, spoznava zgodovino Ptuja in skrivnosti mitrejev.

In naenkrat z mene pade tako ogromno breme, da me dobesedno odnese v zrak. Ni mi več treba igrati pridne Evi, poslušne Evi, tihe Evi, nalašč neumne Evi! Moja vloga se lušči iz mene kot pretesna koža. ... To bom, kar sem. In to, kar sem, bom vsak dan izboljševala. Vem, da mi ne bo vedno uspelo, ampak trudila se bom.